

Úmysl všeobecný:

ABY V TOMTO ROCE, ZASVĚCENÉM BOHU OTCI, ROSTLA V KAŽDÉM Z NÁS TOUHA PŘEKONAT ROZDĚLENÍ A USMÍŘIT SE S BOHEM A BRATŘÍMI

To všechno je z Boha, který nás smířil sám se sebou skrze Krista a pověřil nás, abychom sloužili tomuto smíření (2 Kor 5,18).

Jan Pavel II. na tento text říká: „Apoštol hlásá především velkou zvěst. V Kristu Bůh usmířil svět se sebou. Boží Syn vzal na sebe hřích člověka a dosáhl odpuštění, a tak obnovil naše společenství s Bohem. Vždyť Bůh chce smíření s celým lidstvem.

Z listu Korintským jasně vyplývá, že smíření je Boží milost. Na druhé straně se však také tvrdí, že Bůh nás pověřil, abychom sloužili tomuto smíření, že nám uložil je zvěstovat, a to zavazuje tedy všechny učedníky Páně. Jaká je však naděje, že jim lidé budou naslouchat, když je vyzývají ke smíření, jestliže oni sami jako první nežijí plně usmíření s těmi, se kterými mají stejnou víru?

Tento problém musí trápit svědomí každého kdo věří v Ježíše Krista, který zemřel,

aby rozptýlené Boží děti shromáždil v jedno. Ať nás nicméně posiluje jistota, že navzdory našim slabostem Bůh pracuje s námi a nakonec uskuteční své plány.

Mezi křesťany, bohužel, zůstávají spolu s doktrinárními obtížemi i trpkosti. Zdráhavost, projevy nedůvěry, které někdy vyústí do projevu neodůvodněné útočnosti. To znamená, že musí být zintenzivněn jak duchovní ekumenismus, spočívající v obrácení srdce, obnovení mysli, v osobní a společné modlitbě, tak teologický dialog. Takové úsilí musí růst právě nyní, když se blížíme k Velkému jubileu, mimořádné příležitosti pro všechny křesťany, aby společně přinesli generaci nového tisíciletí radostnou zvěst o smíření.

Poslední rok před Velkým jubileem, věnovaný Bohu Otci, nás, jeho děti, zavazuje smířit se mezi sebou a s ním.

Připravil -ah-

Úmysl národní:

ABY SE MLADÍ KŘESŤANÉ NECHALI VĚST DUCHEM SVATÝM PŘI ROZHODOVÁNÍ O SVÉ BUDOUCNOSTI A NEPŘEHLĚDLI SVÉ OSOBNÍ ŽIVOTNÍ POVOLÁNÍ

Naši biskupové si přejí, abychom se v červnu, měsíci Božského Srdce Páně, měsíci, kdy bývají svěceni novokněží, modlili za to, aby ti, které Bůh volá, zaslechli jeho hlas.

Když chce hoch nebo dívka šokovat okolí, stačí říci, že se chce stát knězem nebo řeholnicí. A přece! Těch, kteří se starají o tělo a hmotné potřeby, je dostatek. Máme dost lékařů, zdravotních sester, prodavačů a prodavaček, inženýrů a techniků, učitelé, řemeslníků atd. Ale člověk má i duši. Hledá útěchu, pomoc, pohlázení v nemoci, někoho, kdo by ho držel za ruku, když umírá, kdo by mu vrátil klid do duše, někoho, kdo by mu řekl: „Tvé hříchy jsou ti odpuštěny.“ A těchto lidí je žalostně málo.

Duch svatý dává povolání ke kněžství a řeholnímu životu. Zaslechnou a přijmou je všichni, kterým je adresováno? Uchyti se toto zrno v tak málo příznivém rodinném, školním, společenském prostředí?

Vyslechněme si několik svědectví z dopisů mladých, jak je uvádí Ch. Mullier v knize „Už jim nerozumíme?“

„Jeden kluk z naší třídy (nejlepší ze všech, fakt mu to páli, prostě „bedna“) chce

jít „na kněze“. Já osobně si myslím, že tím ztratí ohromné možnosti, které má: ten moh být inženýr, nebo i víc, a on si vybere kněžství! No, ale jestli slyší to „povolání od Boha“, tak proč ne?“

„Když píšu tenhle dopis, pořád musím myslet na jednoho spolužáka, který se chce stát knězem. Často mi o tom povídá a já ho pozorně poslouchám.“

„Před třemi roky, bylo to při slavnostním vyznání víry, jsem pocítila Boží volání. Toužila jsem tenkrát dát se Pánu do služeb vstupem do řehole. Jenže za čas ten „hlásek“ umkl. Přesto jsem dál chodila s rodiči na mši, ale už jsem se nemodlila. Pak jsem se zase začala modlit, ale dnes už nemám nejmenší chuti jít do řehole, ale spíš se vdát.“

„Vím, že mám splnit nějaké poslání. Jen se ptám – jaké a kdy? Tahle otázka mě zneklidňuje. Sloužit něčemu je stejně důležité jako milovat.“

Ch. Mullier píše: „Před 30 lety jsem měl promluvu při přípravě na biřmování. Setkal jsem se tam s jednou dívkou, která byla schopna mnohem většího duchovního soustředění než její vrstevníci. Podle toho, jak

Děkujeme Ti, Bože, všemohoucí Otče, a chválíme Tě za to, že jsi skrze Ježíše Krista, našeho Spasitele, vykoupil svět.

Vyznáváme Tvou otcovskou lásku, která v lidstvu, rozděleném nesváry, stále působí a probouzí ochotu ke smíření.

Mocí svého Ducha přetváříš srdce lidí, aby dokázali naslouchat jeden druhému, vzájemně si podat ruce a hledat cestu k svornosti a jednotě.

Tobě, Otče, vděčíme za to, že upřímná touha po dorozumění ukončuje spory,

láska přemáhá nenávisť, odpuštění vítězí nad pomstou.

A proto Ti bez ustání děkujeme, s anděly a svatými Ti zpíváme píseň chvály

a radostně voláme:

Svatý! Svátý! Svátý,

Pán, Bůh zástupů!

II. eucharistická modlitba „O smíření“

si ona vzpomíná (já sám se nepamatuji na nic), prý jsem se jí zeptal na její plány. Vyhrkla: „Já bych chtěla být zvěrolékařkou.“ Prý jsem tenkrát (poněkud překvapeně a zaskočeně) prostě odpověděl: „To je možná dobrý nápad, to chce, aby sis o tom pohovořila s Pánem.“

A to děvče o tom s Pánem pohovořilo. Za několik let vstoupila dívka do Karmelu a tuto příhodu často uváděla jako startovní bod svého řeholního povolání.“

Když chlapec nebo dívka takový nápad dostane, málokdy se u něho děle zdrží. Vždyť je to tak daleko od představ rodičů, učitelů, od plánů, které jim nabízí prostředí a svět! Povolání k řeholnímu životu se zdá něčím neslychaným ve světě, ve kterém panuje požitkářství a kult peněz.

Naši biskupové si přejí, abychom prosili za to, aby se mladí křesťané nechali vést Duchem svatým při rozhodování o své budoucnosti a nepřehlédli své osobní životní povolání. Co konkrétně pro to uděláš ty, křesťanko, křesťane, nemocný bratře, nemocná sestro? Všeobecné předsevzetí – žádné předsevzetí! Člověk, který ví, co chce, má větší cenu než sto ostatních, kteří to nevědí.

Uvažuj a rozhodni se!

Připravil -ah-

ABY CÍRKEV V MAKAU SLOUŽILA ČÍNSKÉMU LIDU ÚČINNĚJŠÍM MISIONÁŘSKÝM ÚSILÍM

Makao je území o rozloze 10km² a leží na jižním pobřeží Číny. Tam, kde ústí Kantonský záliv do moře, je na jedné straně Makao a na protější straně Hongkong. Makao bylo portugalské, Hongkong britský. Portugalci obsadili Makao r. 1557 a byla to přestupní stanice pro misionáře na Dálný východ. Makao je území, ale zároveň je v něm i město a přístav téhož jména. Je zde biskupství a bylo též sídlem francouzské misie pro Dálný východ.

Papež Jan Pavel II. napsal r.1996 poselství čínské církvi. Říká v něm: „Zprávy, které od vašich komunit přicházejí, potvrzují mou radostnou naději, že Duch svatý pokračuje v rozdávání svých darů čínské církvi. On je vždy v církvi. Povzbuzuje čínské katolíky, aby se otevřeli naději a žili podle největšího přikázání evangelia, jímž je láska. A pokud se týče času a chvíle, kdy se skutečnosti zje-

ví v plné pravdě, to přenechejme Prozířetelnosti. Zvu vás s apoštolem Pavlem ke společnému budování jedné, svaté, všeobecné, apoštolské církve, a abyste si vzali jako životní program jeho slova: „Proto vás já, vězeň kvůli Pánu, prosím, abyste tomu povolání, kterého se vám dostalo, dělali čest svým životem, vždy skromní, tiší a trpěliví. Snášejte se navzájem v lásce a usilovně hleďte zachovat jednotu ducha, spojení svazkem pokoje. Jedno tělo a jeden duch, k jedné naději jste byli povoláni: jeden je Pán, jedna víra, jeden křest, jeden Bůh a Otec všech, který je nade všemi, skrze všechny působí a je ve všech“ (Ef 4,1-6).

Misijní červnový úmysl nás tedy vybízí k modlitbě za církev v Makau. Kdyby sloužila misionářům jako přestupní stanice. Nyní ať sama účinněji vyvíjí misionářské úsilí v Číně.

3. září roku 2000 bude blahorečen papež Jan XXIII.

Svědkiem svatosti Velkého jubilea, které otevře duchovní brány třetího tisíciletí, bude papež Jan XXIII. Jistě nebudou chybět postavy svatých laiků, ale mezi těmi, jejichž kauzy jsou připraveny, není nikdo tak populární jako „dobrý papež“, papež koncilu, papež překvapujících gest otevření a agglomerační Církve, papež, který řekl, když otevřel II. vatikánský koncil, že nadešel čas milosrdenství spíše než čas proroků neštěstí. Pro tuto událost jsou k dispozici tři data: 5. března, 3. září a 1. listopadu. Ve Vatikánu se předpokládá, že správným datem bude 3. září, protože 5. březen je příliš blízký a 1. listopad jako svátek všech svatých bude vhodnější pro obřad, při němž bude kanonizováno a pozdviženo ke cti oltářů více osob.

Beatifikační proces Angela Giuseppe Roncalliho ještě není uzavřen. Aby se vše urychlilo, probíhají současně dvě řízení, která by měla následovat po sobě. Lékařští poradci mohou zkoumat uzdravení, aby vynesli soud, zda je lze vědecky vysvětlit, teprve po vydání dekretu o heroičnosti ctností. K vydání tohoto dekretu ještě chybí výrok kardinálů a biskupů, který by mohl do léta přijít. Po tomto dekretu bude papež Jan prohlášen za „ctihodného“. Řízení ve věci uzdravení sestry Kateřiny Capitaniové musí ještě projít dvěma kroky, aby uzdravení bylo prohlášeno za zázračné: svědectví musí být prozkoumána teology,

kteří musí ověřit vazbu mezi vzýváním pomoci Božího služebníka a uzdravením. Bude-li evidentní vztah mezi příčinou a následkem, budou tutéž zkoušku opakovat kardinálové a biskupové Kongregace pro kauzy svatých. Poté, co bude vydán dekret o zázraku (snad do Vánoc), bude možno papeže Jana blahorečit. Je tedy třeba ještě asi osmi až deseti měsíců, ale klíčovými body zvratu byl únor, kdy teologové vydali votum o heroičnosti ctností, a duben, který přinesl konstatování o nevysvětlitelnosti uzdravení.

Od smrti papeže Jana uběhlo již 36 let (zemřel 3. června 1963) a 34 let od chvíle, kdy Papež Pavel VI., aby odvrátil blahorečení aklamaci, které si přáli někteří biskupové přítomní na koncilu, navrhl, aby se současně otevřela kauza blahorečení Pia XII. a Jana XXIII. Chtěl tak zabránit zpolitování události a jakémusi druhu kanonizace progresivního křídla. Vzhledem k velké odlišnosti obou případů se nikdo neodvážil vyslovit domněnku, že by obě kauzy mohly postupovat souběžně: Pius XII. byl papežem téměř dvacet let v nejdramatičtějších obdobích století, Jan XXIII. jen pouhých pět let. Předpokládá se, že „positio“ ve věci Pia XII. bude dokončena do roka. Jeho „zpoždění“ za kauzou Jana XXIII. tedy dosahuje, nedojde-li k nepředvídaným komplikacím, pouhých dvou let.

Il Messaggero, 24. 4. 1999

DOPIS NEMOCNÝM

*Drazí nemocní,
jistě mi dáte všichni za pravdu, že měsíc červen je měsíc nesmírně krásný – i kdyby celý propršel. Začíná přece svátkem Božského Srdce Páně a Neposkvrněného Srdce Panny Marie a končí svátkem novokněží. Jak vděčně každý věřící přijímá novokněžské požehnání. Kolik z toho plyne milosti. Papež Jan XXIII. v encyklice „Mír na zemi“ píše: „Každý katolík musí být ve společenství lidí jako jiskra světla, jako ohnisko lásky a jako oživující kvas celého množství lidí: a bude jim tím více, čím více bude ve svém srdci spojen s Bohem.“ Říká-li to Sv. otec všem katolíkům, čím více se to vztahuje na kněze.*

A přece je tu zároveň i jakýsi smutek. Proč? – Protože je novokněží každým rokem méně a z toho ještě každým rokem některý kněz odchází! Jak je to možné? Což nešli za Ježíšovým voláním? Nebo měli tak malou víru a tak chabou lásku k Pánu, že všechna původní předsevzetí padla při prvních nesnázích a křížích? Ale kříž přece patří k životu každého pravého křesťana!

Karel Rahner v „Kristových služebnících“ říká: „Vira kněze dnes, to je víra kněze, který se modlí, který rozjímá – anebo už to víra není! Kněz se stane mužem víry a poslem víry jedině tehdy, když bude mužem modlitby.“

Jestliže Pán říká: „Ne vy jste si vyvolili mne, ale já jsem si vyvolil vás,“ ujišťuje tím každého, že o nás ví a nikdy své věrné neopustí. Naopak – budeme spolu s ním v Otcí. „Budete-li zachovávat moje přikázání, zůstanete v mé lásce, jako i já jsem zachovával přikázání svého Otce a zůstávám v jeho lásce.“

Prosme proto ještě více a usilovněji za naše kněze, novokněze a bohoslovce, aby se opravdu stále setkávali s Pánem v lásce, kterou by je Duch svatý zahrnoval v jejich modlitbě a rozjímání. Pak budou skutečně soli země a světlem nám všem i celému národu.

Moc Vás zdravím!

Sestra Pavla